

[Johanne Rambusch.]
bliver taget teaterkyndige Folk med paa Raad, inden Bygningen bliver fuldendt. I en Udvalgsbehandling, som har det Formaal for Øje at naa til en saadan Bygning, vil jeg gøre mit bedste for at arbejde fremad mod dette Maal. Noget helt andet er, at jeg ikke kan tilsige det Luftkastel, som her foreligger, min Tilslutning.

Schovelin: Det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Ellinger) citerede en Udtalelse, som er faldet i det andet høje Ting, og som gik ud paa, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder skulde have stillet sig paa det Standpunkt, at enten maatte man tage dette, som det forelaa, eller ogsaa fik man intet. Nu vil jeg for mit personlige Vedkommende gerne have Lov til at sige, at denne Holdning forekommer mig at være særdeles tiltalende, men naar den nu altsaa har duperet Folketinget, er jeg — og det er en Bemærkning, jeg gør til den ærede sidste Taler — meget bange for, at det ikke hjælper nu i sidste Time, om jeg saa maa sige, i denne Sags forhaabentlig sidste Time at paakalde Landstingets Selvstændighed overfor denne stærke Vilje. Jeg maa overhovedet sige, at i denne Sag, hvor vi har den Ære og Glæde at se to Ministre optræde paa een Gang, er det ikke den Minister, som man egentlig skulde tro efter det Maal af Interesse, der har samlet sig om Sagen, og som jo er en Teaterinteresse — ikke særlig Teaterministeren, men Trafikministeren, der ubetinget har taget Têten, og jeg for mit Vedkommende vil yde ham min uforbeholdne Anerkendelse, idet jeg synes, at han virkelig har løst denne Opgave. Jeg var lige ved at sige, at han havde løst den som Columbus med Ægget, men jeg synes, det er en daarlig Lignelse, og derfor vil jeg ikke bruge den, thi Columbus løste jo ikke den Opgave at faa Ægget til at staa paa Spidsen, men han klaskede Ægget saadan ned, at det blev brudt og altsaa ikke længer stod paa Spidsen. Derfor vil jeg sige, at Opgaven her oven i Købet er løst bedre; Ægget er virkelig kommet til at staa paa Spidsen, hvilket paa en ejendommelig Maade er symboliseret i den nye Teaterbygning, der ligner et saadant Æg og derfor paa en Maade svæver i Luften.

Men medens alt dette er saare vel, bliver det et Spørgsmaal for sig, om det da var rigtigt at skride til Dobbeltscenen, en Plan, der jo, saaledes som det ærede 2det Medlem fra 1ste Kreds meget rigtigt har peget paa, Gang paa Gang er strandet og lagt til Side, og som teaterkyndige Mennesker endog har kritiseret meget skarpt. Herom vilde jeg som Nationaløkonom gerne have Lov til at sige, at for mig har det altid staaet saaledes, at Dobbeltdriften var den eneste rationelle Løsning af Teaterspørgsmaalet, og at man i saa Henseende kunde tage Lære af, hvad der er foregaaet og stadig foregaar paa den anden Side af dette Stykke af Kongens Nytorv. Man behøver blot fra det kongelige Teater at kaste Blikket over til Magasin du Nord. Hvorledes er Magasin du Nord vokset sig stort? Det er netop vokset sig stort ved stadig at udnytte Materiel og Lokaler til det yderste, og hver Gang man opdagede, at man ved Hjælp af dette Personale og ved Hjælp af denne Bygning — man satte en Etage til, man fjøede en lille Bygning til bagved, eller hvordan man nu bar sig ad — kunde tage en ny Branche op, fjøede man derigennem nye Led til den indtægtgivende Virksomhed, som har bragt denne Storforsretning i stadig stigende Trivsel. Det er altsaa i Virkeligheden kun dette simple økonomiske Princip, som nu endelig en Gang skal anvendes paa det kongelige Teater, nemlig at udnytte Personalet — det, som i denne Sammenhæng, hvor der er Tale om den dramatiske Kunst, er det vigtigste — ved at give det de fornødne Rumforhold, saaledes at ingen af Kræfterne nogen Aften behøver at ligge brak.

At dette i sig selv er rationelt, at der i selve dette System ligger økonomiske Garantier, det synes mig saa meget mere værd at paapege, at holde sig for Øje eller at erindre — hvilket Udtryk man nu vil bruge —, som der efter min Formening ikke lader sig øse den fornødne Trøst af de opstillede Kalkuler. Om den opstillede Indtægtskalkule brugte den højtærede Kultusminister det Udtryk, at denne Kalkule var ædruelig og nøgtern. Naa, ædruelig vil jeg egentlig ikke kalde den. Ædruelig og nøgtern er jo ogsaa to vidt forskellige Ting. Ædruelig betyder, at der ikke er Spor af den Optimisme, den Begejstring, det lyse, lette